

◊ חולקים-disputants central point for summary and review - סיכום וחו茹ה- insertion of an earlier segment - קדמת-story- O מעשה-story!	▪ מיריא-challenge ן קושיא-question ^ שאלות-answer ! ראייה-proof
<u>key-מקרה:</u>	

פסחים-כיצד צולין		מן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מיימרא			
הפייגול והנותר מטמאין את הדיימ.	תנן התם:	◊	פה.
מפני השדי כהונה.	חו:[רב הונא ורב חסדא]	♦ ■ ◊	פה.
מפני עצלי כהונה.	חו:[רב הונא ורב חסדא]	♦ ■ ◊	פה.
מר מני אפייגול, ומר מתני אנותר.		■ ◊	פה.
מן דמתני אפייגול - משום השדי כהונה		■	פה.
ומאן דמתני אנותר - משום עצלי כהונה.		■	פה.
מר מתני כוית, ומר מתני כביצה.		■ ◊	פה.
מן דמתני כוית - איסורו		■	פה.
ומאו דמתני כביצה - כתומהתו.		■	פה.
יוצא ג' גورو רבנן טומאה או לא? מי אמרין: נותר גورو טומאה - דatoi לאיעצלו ביה. אבל יוצא אפיק' בידם לא מפק לה' בידם לא גورو ביה רבנן טומאה. או דילמא לא שנא?	אייבעה להו:	▲ ◊	פה.
aber שיצא מקצתו - חותר עד שמנגע לעצם וקולף עד שמנגע לפך וחוזך.	תא שמע:	■ ♦ ◊	פה.
ואיא אמרת גورو ביה רבנן טומאה כי תחיך ליה מאוי הו? הא קמטעמא ליה		♦	פה.
טמאת טהרים היא, וטמאת טהרים לא מטמא.		!	פה.
חיבורו ואכלון לאו חיבור הוא, וכמן דמפרתי דמי	ולרבינה, דאמר:	♦ ♦ ◊	פה.
מאי אייכא למירם? הא קגע בהדי וכא מטמא		♦	פה.
אללא: למנן דמתני כוית - דלית ביה כוית, ומאן דמתני כביצה - דלית ביה כביצה.		!	פה.
המוחזיא בשר פסה מהחברה להבורה, אף על פי שהוא בלא תעשה - טהור.	תא שמע:	■ ♦ ◊	פה.
מאי לאו: טהור ואסור, דייצא לחברה כיווץ חוץ למחיצתו דמי ומפסיל, ואפיק'ו בכ' קתני טהור.		♦	פה.
אללא: לא גورو רבנן טומאה		♦	פה.
לא, טהור ומותר, דייצא לחברה להבורה לאו כיווץ חוץ למחיצתו דמי, ולא מפסיל.		!	פה.
האוכלו - הרוי זה בלא תעשה.	והא כתני סיפא:	■ ♦ ◊	פה.
בשלמא למנן דאמר כביצה - דעתית ביה כוית ולית ביה כביצה. אללא למנן דאמר כוית, Mai Aiica למירם?		♦	פה.
אללא: ביוציא בפסח לא מיביעא לנו גورو רבנן טומאה, Mai Siuma - בני חברה זריזון הוו, ומזהר זהיריה.		!	פה.
אללא: כי קמיביעא לנו ביוציא בקדושים מאוי?		▲ ◊	פה.
תיקון:		■ ◊	פה.
ומווציא בשר פסה מהחברה להבורה		■ ◊	פה.
מן נמי?		▲	פה.
(שמות יב) לא תוציא מן הבית מן הבשר חוצה אין לי אלא מבית לבית, לחברה להבורה מנין - תלמוד לומר חוצה - חוץ לאכילהו.	דרתニア:	■ ! ◊	פה.
המוחזיא בשר פסה מהחברה להבורה אינו חייב עד שנייה, החוצה כתיב ביה בשבת. מה שבת - עד שעבד עקריה והנהה, אף הכל נמי - עד שעבד עקריה והנהה.	רבי אמי:	■ ◊	פה.
היו סובלים אוטון במוטות, הראשונים יצאו חוץ לחומת העוזרה והאחרונים לא יצאו - הראשונים מטמאין בגיןם והאחרונים אין מטמאין בגיןם.	מתיב רבי אבא בר מלל:	♦ ♦ ◊	פה.

<p>key-רִאיה:</p>	<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיום וחזרה- central point for summary and review ◊ מושואה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment < מושואה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment ◊ מעשה-story O</p>	<p>♦ מיזוג-statement challenge-השוויה ? question-השאלת ^ שאלה-answer ! תירוץ- proof-■ ראייה ■</p>
--------------------------	---	---

Talmud Navigator

פסחים-כיצד צולין		מן דamar	בגדה וצתרין	Talmud Navigator
מיירא				
והא לא ננה			?	א
בגראין.	הוא מותיב לה והוא מפרק לה:[רבבי אבא בר	!	◊	ב
אבל שיצא מקטחו חותך עד שmag'ע לעצם וקולך עד שmag'ע לפרק וחותך, ובמוקדשין - קוץין בקופץ, שאין בו משום شبירת העצם.			■	ג
מן האגר ולבנים - כלפניהם, מן האגר ולחוזן - כלחוזן.			■	ד
החלונות ועובי החומה - כלפניהם.			■	ה
וכן להפללה.	רב יהודה אמר רב:	■	■	ו
ופליגנא זרבוי יהושע בן לוי		?	◊	ז
אפיקלו מיחיצה של ברול אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשימים.	דאמר רבי יהושע בן לוי:	■	◊	ח
הא גופה קשיא		?	◊	ט
מן האגר ולבנים כלפניהם.	אמרת:	■	■	י
הא אגר עצמו - כלחוזן.		?	◊	ו
מן האגר ולחוזן - כלחוזן	אימא סיפא:	■	■	ז
הא אגר עצמו - כלפניהם		?	◊	ט
לא קשיא, כאן - בשעריו עורה, כאן - בשעריו ירושלים.	דאמר רבי שמואל בר רב צחэк:	!	■	י
מנני מה לא נתקדשו שעריו ירושלים - מפני שמצוועין מגינין תחתיהן בהמה מפני החמה, ובגשימים מפני השדים.	דאמר רבי שמואל בר רב צחэк:	!	■	ו
מןני מה לא נתקדשה שער נקרור - מפני שמצוועין עומדין שם ומכויסין בהוניות ידם.	דאמר רבי שמואל בר רב צחэк:	!	■	ז
החלונות ועובי החומה וכו'.			■	א
גגין ועליות לא נתקדשו.	רב:	■	◊	ב
אני?		?	◊	ג
כזיות פסהה והليلא פקע איגרא.	והאמר רב משום רב חייא:	■	◊	ד
מאי לאו דאכלי באיגרא ואמרי באיגרא?		?	◊	ה
לא, דאכלי בארעא ואמרי באיגרא.		!	◊	ו
אני?		?	◊	ז
אן מפיטרין אחר הפסה אפיקומן	והתנו:	■	◊	ט
שלא יעקרו מהבורה לחבורה	ואמר רב:	■	◊	י
לא קשיא: כאן - בשעת אכילה, כאן - שלא בשעת אכילה.		!	◊	ו
עלית בית קדשי הקדושים חמורה בית קדשי הקדושים, שבית קדשי הקדושים כהן גדול נכנס לו פעם אחת בשנה, ועלית בית קדשי הקדושים אין נכensis לה אלא פעם אחת בשבוע, ואמרי לה: פעמים בשבוע, ואמרי לה: פעם אחת ביום, לדייע מה ארץ כירכה.	תא שמע. אבא שאול:	■	◊	ז
מהליכ ניקום וניתיב איני שי? שגיא היל, דכתיב (דברי הימים א כה) ויתן דוד לשלמה בנו את הבנית האולם ואת בתיו ואת גנוביו ועליותיו וחדורי הנקנים ובית הקפורת, וכ כתיב (דברי הימים א כה) הכל בכח מיד היל השכלי.	רב יוסף:	!	◊	ט

Talmud Navigator

<p>key: ראייה-מקרה:</p>	<p>♦ חילוקים-disputants ◦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p>	<p>♦ מוגאה של פיסקה קודמת-story-O מעשה- insertion of an earlier segment</p>	<p>▪ מירא-מקרה statement ▪ מושגיא-challenge ? ▪ שאלת-question ^ ▪ תשובת-answer ! ▪ ראייה-proof ■</p>
--------------------------------	--	---	--

פסחים-כיצד צולן		Talmud Navigator				
ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	א	מן דامر	מימרא	תא שמע:	תרגמא רב חסדא:	אי כי, אימא סיפא:
הלשכות הבנויות בקדוש ופתוחות לחול - תוכן חול וגנותהן קודש				תא שמע:		◊ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦
בשגנותהן שווין לקרקע עזורה.				תרגמא רב חסדא:	!	◊
בנויות בחול ופתוחות לקודש - תוכן קודש וגנותהן חול.				אי כי, אימא סיפא:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
ואו סלקא דעתך בשגנותהן שווין לקרקע עזורה - הוא לה מחלוקת				תא שמע:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
מיוחלות לא נתקדשן:				ואמר רבי יוחנן:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
כי אמר רבי יוחנן - בפתחות להר הבית, כי תניא ההיא - בפתחות לעזורה.				והתנייא, רבי יהודה	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
מיוחלות מתחת היחיל - חול				תא שמע:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
כי תניא ההיא - שפתחות לחול.				תא שמע:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
ונגו קודש.				תא שמע:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
ותסבירו?				תא שמע:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
גן הללו אין אוכלין שם קדשי קדשים, ואין שוחטין שם קדשים קלים				זה כתני:	♦ ! ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
ולא קשיא גנו קדש				תא שמע:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
לאוthon שטי אמות.				רב חמא בר גורי:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
שתי אמות הינה בשושן הבירה, אחת על קרן מזרחה צפונית ואחת על קרן מזרחה דרוםית. זו על קרן מזרחה צפונית היהירה על של משה הח'י אצבע, והוא על קרן מזרחה דרוםית היהירה עליה הח'י אצבע, נמצאת היהירה על של משה אצבע, ולמה היו את גדרה וחתת קפנה - שהיו האומנים גוטלין בקומה ומוציאין בגודלה, כדי שלא יבואו לדוי מעלה. ותרתי למה ל? - אחת לכפסא והבא, ואחת לבניא.				דתנן:	♦ ♦ ! ♦ ♦ ♦ ♦	◊
חלונות ועובי החומה - כלפניהם.				תנן:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
בשלמא החלונות - משכחת לה לשווה לקרקע עזורה. אלא עובי החומה היינו משכחת לה?				תנן:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
משכחת לה בבר שורא, דכתיב (אייה ב) ויאבל חל וחומה.				תנן:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
שורא ובר שורא.				ואמר רבי אהא ואיתימא רבי חנינא:	♦ ! ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
שתי הובורות שאוכלין בבית אחד - אלו הופcin את פניהם הילך ואוכלין, והוא הופcin את פניהם הילך ואוכלין, והחיכם באמצעות.				תנן:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
cashashush utmad lamzog - קופץ את פיו ומהזיר את פניו עד שmagiu אצל חברתו ואוכל.				תנן:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
והכללה הופכת את פניה ואוכלת.				תנן:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
מתניתין מני - רבי יהודה היא,				תנן:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
(שנות ב') על הבתים אשר יאכלו אותו בהם - מלמד שהפסח נאכל בשתי הובורות. יכול יהא האוכל אוכל בשתי הובורות - תלמוד לדור (שנות ב') בבית אחד אכל. מכאן אמרו: המשש שאכל צויה בצד התווך, اي פקס ה הוא - מללא ברכיו ממנו, אמר רצוי ביני חברה לעשות עמו טבה - באילו יושבין בצד, דברי רבי.				תנן:[רבי יהודה]	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
על הבתים אשר יאכלו אותם - מלמד שהאוכל אוכל בשתי מוקומות, יכול יהא נאכל בשתי הובורות - תלמוד לדור בבית אחד יאכל.				רבי שמעון:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
במאי קמיפלגי?				רבי שמעון:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
יש אם למסורת				רבי יהודה סבר:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊
יש אם לברקרה.				רבי שמעון סבר:	♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦	◊

key: <u>מחלוקת</u>	disputants ◊ נקודת מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-challenge ? שאלות- question-answer! ^ תירוץ- proof! ראייה
------------------------------	---	--

מחלוקת:

פסחים-כיצד צולין	מן דامر	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מיירא- challenge שאלות- question תרוץ- answer! ראייה- proof!		
הו יושבן ונפרסה מהיצה בינהם, לדברי האומר פסח נאכל בשתי חברות - אוכלין, לדברי האומר אין הפסח נאכל בשתי חברות - אין אוכלין.		■ ◇
הו יושבן ונסולקה מיחה בינהם, לדברי האומר האוכל אוכל בשני מקומות - אוכלין, לדברי האומר אין האוכל אוכל בשני מקומות - אין אוכלין.		■ ◇
יתיב رب כהנא קא פשוט ליה מפשט.	[רב כהנא]	○
ויתיב לך איבעיא: סילוק מהיצה ועשהית מהיצה, מי הו כשי מקומות וכשתי חברות דמי או לא?	אמר ליה רב אשלי לר' כהנא:	▲ ◇
תיקו.		■
הכל הופכת את פניה וכלו		■
מאי טעם?		▲
מנני שהוא בושה.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יהנן:	! ◇
רב הונא בריה דרב נתן	[רב הונא בריה דרב נתן]	○ ◇
אמרו ליה: מה שמן?	[בי רב נחמן בר יצחק]	○ ◇
אמר להו: רב הונא.	[רב הונא בריה דרב נתן]	○
אמרו: ניתיב מר אפוריא.	[בי רב נחמן בר יצחק]	○ ◇
תיב.	[רב הונא בריה דרב נתן]	○
יהבו ליה כסא	[בי רב נחמן בר יצחק]	○ ◇
קבלת בחוד זימנא, ושתייה בתרי זימני, ולא אהדר אפה.	[רב הונא בריה דרב נתן]	○
אמרו ליה: Mai טעם קריית לך רב הונא?	[בי רב נחמן בר יצחק]	○
אמר להו: בעל השם אני.	[רב הונא בריה דרב נתן]	○ ◇
מאי טעם כי אמרו לך ניתיב אפוריא יתבת?	[בי רב נחמן בר יצחק]	○
אמר להו: כל מה שיאמר לך בעל הבית עשה	[רב הונא בריה דרב נתן]	○ ◇
מאי טעם כי יהבו לך כסא קבלת בחוד זימנא?	[בי רב נחמן בר יצחק]	○
אמר להו: מסרבון לסתן ואין מסרבון לגדול.	[רב הונא בריה דרב נתן]	○ ◇
מאי טעם אשתייה בתרי זימני?	[בי רב נחמן בר יצחק]	○
אמר להו: דתנייא, השוויה כoso בבת אחת - הר' זה גרגון, שניים - דרך ארץ, שלשה - מגיס הרוחה.	[רב הונא בריה דרב נתן]	■ ○ ◇
מאי טעם לא אהדרת אף?	[בי רב נחמן בר יצחק]	○
אמר להו: כלוה הופכת פניה, תנן.	[רב הונא בריה דרב נתן]	■ ○ ◇
רבי ישמעאל ברבי יוסי ושותיה בחוד זימנא.	[רבי ישמעאל ברבי יוסי]	○ ◇
אמר לי: לא סבר לה מר השוויה כoso בבת אחת - הר' זה גרגון?	[רבי שמעון ברבי יוסי בן לקונייא]	○
אמר להו: לא אמרי בכוסך קטן, ויינך מתוק, וכרייסו רחהה.	[רבי ישמעאל ברבי יוסי]	○ ◇
בני חברה נכנסין בשלשה וויצוין אפילו באחד.	רב הונא:	■ ◇

<p>key: מילא-ה:</p>	<p>story-O מעשה-ה</p>	<p>question-ה ?</p>	<p>challenge-ה ?</p>	<p>statement-ה :</p>
<p>מילא-ה:</p>	<p>zman-ה</p>	<p>place-ה</p>	<p>object-ה</p>	<p>verb-ה</p>

Talmud Navigator

פחסום-כיצד צולין		Talmud Navigator	
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	מן דאמר	מיימרא	פחים
רבה:	והוא דעתנו דרגילו למעיל, והואدرجש בהו דיילא.	רבות:	▢ ◇
רבינא:	ונותנין שכר דמים; וצריך האחרון להוסיף דמים	רבינות:	▢ ◇
	ולית הלבטה כוותיה.		▢ ◇
	הדרון ערך כיצד צולין		◇

key-מקרה: story-O מעשה- proof-ראייה- question-שאלות- challenge-אתגר- summary-נקודת מפגזות- review-הזרת- central point for summary and review- insertion of an earlier segment- disputants-	מימרא-Proof! ראייה-answer! שאלות-question! אתגר-challenge? נקודת מפגזות-summary! הזרת-review! נקודת מפגזות-review!
---	---

סוחרים-האשה	מיירא	מן דامر	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
האהשה בזמן שהיא בבית בעלה, שחת עלייה בעלה ושותח עלייה אביה - תאכל משל בעלה.			פ.ז.
הלהgra רجل הראשון לעשות בבית אביה, שחת עלייה ושותח עלייה בעלה - תאכל במקום שהוא רוצה.			פ.ז.
יתום ששחטו עליו אופטופסין - יאכל במקום שהוא רוצה.			פ.ז.
עבד של שני שותפים - לא יאכל משל שניין.			פ.ז.
מי שהציז עבד והציז בן חורין - לא יאכל משל רבו.			פ.ז.
שמעת מינה: יש ביריה.			פ.ז.
מאי רוצה - בשעת שהיתה.			! ◊
אשה, רgel הראשון - אוכלת משל אביה. مكان ואילד, רוצה - אוכלת משל אביה, רוצה - משל בעלה.	וรมינחו:		◊ ◊
לא קשיא: כאן - ברודופה לילך, כאן - בשאינה רודופה.			◊ ◊
רכבת (שיר השירים ח) או היהיני כמצאת שלום. אמר רבוי יהונן: ככלת שנמצאת שלימה בבית חמיה, ורודופהليلך להגד שבחה בבית אביה.	[רבוי יהונן]		◊ ◊
כיבוב (השע ב) והיה ביום ההוא נאם ה' תקרא איש ולא תקררי לך עד בעליך. אמר רבוי יהונן: ככלת בית חמיה, ולא כללה בבית אביה.	[רבוי יהונן]		◊ ◊
(שיר השירים ח) אהות לנו קטנה ושדים אין לך. אמר רבוי יהונן: זו עילם, שוכתה למדוח ולא זכתה למד.	[רבוי יהונן]		◊ ◊
(שיר השירים ח) אני חומה ושדי כמנגדות, אמר רבוי יהונן: אני חומה - זו תורה, ושדי כמנגדות - אלו תלמידי חכמים.	[רבוי יהונן]		◊ ◊
אני חומה - זו כניסה ישראל, ושדי כמנגדות - אלו בתים הכנסתות ובתי מדרשות.	ורבא אמר:		◊ ◊
מאי דכתיב (תהלים קמד) אשר בנינו כנטעים מגדים בעוריהם בנוטינו כזויות מהטבות תבנית היכל. אשר בנוינו נטעים אלו בחורי ישראל שלא טמעו שם חטא. בנוטינו כזויות שאוגנדות	רב זוטרא בר טוביה אמר רב:		◊ ◊
פתחיהן לבעליהם, וכן הוא אומר (זכריה ט) ומלאו כழורין כזויות מזבח. איבעית אימא מהכא (תהלים קמד) מזווינו מלאים מפקדים מן אל זו. מהטבות תבנית היכל - אלו ואלו עליהן הכתוב כי אלו נבנה היכל בימיהם.			◊ ◊
(הושע א) דבר ה' אשר היה אל הושע וגוי בימי עזיהו יורתם איז יהוקיה מלך יהודה.			◊ ◊
פרק אחד נתבאו ארבעה נביאים, וגדול שכבולן הושע, שנאמר (הושע א) מחלת דבר ה' בהרושע.			◊ ◊
וכי בהושע דבר תחולות? והלא ממש עד הושע כמה נביאים			◊ ◊
תחולת לא ארבעה נביאים נתבאו באותו הפרק, ואלו הן: הושע, ישעיה, העמוס, ומיכה.	רבי יהונן:	◊ !	◊ ◊
אמר לו הקדוש ברוך הוא להושע: בניך הטהן. והוה לו לומר: בניך הם, בני חנניך הם, בני אברהם יצחק ויעקב, גלגל rheמיך עלייה. לא דיו שלאל כך, אלא אמר לפניו: רבונו של עולם, כל הנלום שלך הוא - העברים באומה אחרת. אמר הקדוש ברוך הוא: מה עשה לוזן זה? אמר לו: לך וחק אשה והוליד לך - בנייםணונים, ואחר כך אמר לו שלחה מעל פניך. אם הוא יכול לשלוחך - אף אני אשלה את ישראל. שנאמר (הושע א) והוא אמר ל' אל הושע לך אשתணונים ולידணונים, וכותב וילך וויקח את גמר בת דבלים.			◊ ◊
גמר, אמר רב: שהכל גומרים בה. בת דבלים - דבה רעה בת דבה רעה.	[רב]	♦ ■	◊ ◊
שמתוקה בפי הכל כדבלה.	שמעואלה:	♦ ■	◊ ◊
שהכל דשן בה כדבלה.	רבי יהונן:	♦ ■	◊ ◊
דבר אחר: גמר - אמר רבוי יהודה: שבקשו לגמר מנונן של ישראל בימה.	[רבוי יהודה]	♦ ■	◊ ◊
בזו וגמרו, שנאמר (מלכים ב יג) כי אבדם מלך ארם ושםם כעפר לדש.	רבי יהונן:	♦ ■	◊ ◊

key: ◀ מילוקים- central point for summary and review- insertion of an earlier segment ▶ מובאה של פיסקה קדמת- story- O מעשה- story- key: ■ מחלוקת- disputants- diamond: ◆ נקודת מרכז לסיכום וחויה- question! ראייה- proof!

סוחרים-האשה		מן דامر	א ב ג ד ה ו ז ח ט י נ
(הושע א) ותיר ותילד לו בן ויאמר ה' אליו קרא שמו יזרעאל כי עוד מעת ופקדי את דמי יזרעאל על בית יהוא והשבתי מלכות בית יהוא ותיר עוד ותילד בת ויאמר לו קרא שמה לא רחמה כי לא אוסר עז ואחחים את בית שיראלי כי נשא אישא אלהם ותיר ותילד בן ויאמר ה' אליו קרא שמו לא עז כי אם לא עז ונאניך לא אהבה לךם.			◊
לאחר שנידלו לו שני בניים ובית אהת אמר לו הקדוש ברוך הוא להושע: לא היה לך ללמוד מששה רבך, שכון שדברתו עמו – פרש מן האשה, אף אתה בדור עזק ממנה. אמר לו: רבינו של עולם, יש לי בני ממנה ואני יכול להוציאיה ולא לגרשה אמר ליה הקדוש ברוך הוא: ומה אתה, שאשתוק נונה ובביך בני זוגנים, ואני אתה יודע אם של אחרים הן – כר. ישראל, שהן בני, בני בחוני, בני אברהם, יצחק ויעקב, אחד מאربעה קנין שנקוטי בעווני.חויה קנן אחד, דכתיב (משלי ח) 'ל קני הראשות דרכך. שמים הארץ קנן אחד, דכתיב (בראשית יד) קנה שמים הארץ. בית המקדש קין אחד, דכתיב (תהלים ח) הר זה קנתה מני. ישראל קני אחד, דכתיב (שמות ט) עם זו קניתה אתה אמרת העירם באומה אחרת כיוון שידע חנינה עמד לבקש רחמים על עצמו.		◊	
אמר לו הקדוש ברוך הוא: עד שאתה מקש רחמים על עצמך – בקש רחמים על ישראל, שגורתי עליהם של גוריות בעבר.		◊	◊
עמד ובקש רחמים ובטל גוריה, והתחילה ברוכך, שנאמר (הושע ב) וזה מספר בני ישראל חול הים וגוי והוא במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמיר להם אבל וד נקבעו בני יהודא ובני ישראל יהודו וגוי (הושע ב) וועיטה לארץ לא רחמה ואמרתו לאו לא עז עז אתה.		◊	◊
אויל להרבנות שמקברת את בעלה, שכן לך כל נבי נבניה שלא קליפה ארבעה מלכים בימי. שנאמר (ישעיהו א) חזון שיערו בון איזוז אשר חז על יהודת וירושלים וגוי.	רבי יוחנן:	◊	◊
מן מה וכזה ירבעם בן יואש מלך ישראל להמנوت עם מלכי יהודה – מפני שלא קליל לשון הרע על עמוס.	רבי יוחנן:	◊	◊
מןלו דיאמוני		▲	
דכתיב (הושע א) דבר ה' אשר היה אל הושע בן בארי בימי יותם איזו יחזקיה מלכי יהודה ובימי ירבעם בן יואש מלך ישראל.		!	◊
ומןלו דלא קובל לשון הרע		▲	
דכתיב (עמוס ז) וישראל אמיה כהן בית אל ירבעם מלך ישראל לאמר קשור עלייך וגוי וככזיב כי כה אמר עמוס בחורב מות ירבעם וגוי. אמרה: חס ושלום אמרו אותו צדיקך, ואם אמר – מה העשה לך? שפניה אמרה לך.		!	◊
איilio בשחת עטשו של הקדוש ברוך הוא זוכר את הרחמים, שנאמר (הושע א) כי לא אוסיף עוד אرحم את בית ישראל.	רבי אילוזר:	♦ ■	◊
מהכא כי נשא אשא להם.	רבי יוסי בר רב חנינא אמר מהכא:	♦ ■	◊
לא האלה הקדוש ברוך הוא את ישראל בין האומות אלא כדי שייתוסף עלייהם גרים, שנאמר (הושע ב) וועיטה לי בארץ. כלום אדם וורע אתה – אלא להנכינס כמה כורין.	וז אמר רבי אילוזר:	♦ ■	◊
(הושע ב) ורhamתי את לא רחמה.	רובי יוחנן אמר מהכא:	♦ ■	◊
מאי דכתיב (משלי ל) אל תלשן עבד אל אדניו פון יקללך ואשחת, וכתיב (משלי ל) דור אביו יקלל ואת אמו לא יברך. משום אביו יקלל ואת אמו לא ברכך אל תלשך? אלא: אפילו דור שבאו יקלל ואת אמו לא יברך – אל תלשן עבד אל אדניו. מנלו – מוחשען.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוי:	■	◊
מאי דכתיב (שופטים ח) צדקות פרוננו בישראל – צדקה עשה – הקדוש ברוך הוא בישראל שפורה לבן האומות.	רבי אוושעיא:	■	◊
והוינו דאמר לריה ההוא מינא לרב הינינא: אנן מעלמין מנייכו, כתיב בכו (מלכים א יא) כי ששת חדשים ישב שם וגוי, ואלו – איזתיכו בגין מהה שני, ולא קא בעדרין לכו מידי. אמר לו: רצונך, טפל לך תלמידיך איזה. נטפל לך רבי אושעיא. אמר ליה: משום ולא דייעתו היל תעדוו: תבלען סולו – ליתנו גיבינו, מי דיאיכא גיבינו – קרב לכו מלכחות קטניות. אמר ליה: גפה דרומה בה נחתין ובאה סלקין.		○	
מאי דכתיב (איב כה) אלהים הבין דרכה והוא דע את מוקנה – יודע הקדוש ברוך הוא את ישראל שאין יכולון לקלל גורות של רומיים, לפרק הגלות לבבב.	תני רבי חייא:	♦ ■	◊
לא האלה הקדוש ברוך הוא את ישראל לבכל אלא מפני שעמוקה כשהאל, שנאמר (הושע יג) מיד שאל אפדים ממות אנלים.	אמר רבי אילוזר:	♦ ■	◊
מפני שקרוב לשונם ללשון תורה.	רבי חנינא	♦ ■	◊
מפני שישיגון לבית אמן. משל לאדם שкус על אש吞, להיכן משגרה – לבית אמה. והרינו דרבי אלכסנדרי	רבי יוחנן:	♦ ■	◊
שלשה חזרו למפטען, אלו הן: ישראל, כסף מצרים, וכותבلوحות.	אמר:[רבי אלכסנדר]	■	◊

key-phrase: מגילה ר-:	חולקים ♦ disputants נקודה מרכזית לסיום והזנה- challenge question central point for summary and review insertion of an earlier segment < מובאה של פיסקה קודמת- story-proof O משנה story - answer! שאלה- proof question- proof ראייה- proof statement- proof
--	--

Talmud Navigator

פסחים-הasha		מן דאמר	ב ג ד ה ז ח ט י כ
מיימרא			
	ישראל - הא דאמרו.		פ.ה.
כسف מצרים - דכתיב (מלכים א יד) ויהי בשנה החמשית למלך רחבעם עלה שושק מלך מצרים על ירושלים וגוי.		פ.ה.	פ.ה.
כתב הלוחות - דכתיב (דברים ט) ואשברם לעיניכם.		פ.ה.	פ.ה.
לוחות נשברו ואותיות פורחות.	תבנא:	◊	פ.ה.
כדי שיכאלו תמים ויעסכו בתורה.	עללא:	◊	פ.ה.
ועלא אקלע לפומבדיתא, קרביו ליה טירינה דתמרי. אמר להו: כמה כי הנני בזוזא? אמרו ליה: תלת בזוזא. אמר: מלא צנא דודבשא בזואה, ובבלא לא עסקי בזרותיא בליליא צערעה. אמר: מלא צנא סמא דזוזא בזואה בבל, ובבלאי עסקי באורייתא		פ.ה.	
מאי דכתיב (ישעיה ב) והלכו עימים רבים ואמרו לך ונעל אל הר ה אל בית אלהי יעקב ולאלהי אברהם וצחק? אלא: לא אכברם שכתוב בו ה', שנאמר (ברשותית כב) אשר ימוך שקראו לה ריהה, ולא צחיק שכח בו שהה, שנאמר (ברשותית כח) וצחיק לשוחה בשדה. אליא צחיק שבשה ביתה.	ואמר רבי אלעזר:	◊	פ.ה.
גדול קבוץ גלית כיטום שנבראו בו שמים וארץ, שנאמר (הושע ב) ונבקזו בני יהודה ובני ישראל יהדו ושמו להם ראש אחד ועלו מארץ כי גдол יום רועעה, וככתב (ברשותית א) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד.	רבי יהונתן:	◊	פ.ה.
יתום שהחטו עליו אפטוטרופסין וכו'.		◀	פ.ה.
שמעת מינה: יש ברירה.		◊	פ.ה.
(שמות יב) שה לבת מכל מקום.	רבי זира:	◊	פ.ה.
שה לבית - מלמד שאדם מביא ושותט על ידי בנו ובתו הקטנים, ועל ידי עבדו ושפחו הכנעניים, בין מדעתן בין שלא מדעתן. אבל אין שוחת על ידי בנו ובתו הגודלים, ועל ידי עבדו ושפחו העברים ועל ידי אשתו אלא מדעתן.	תנו רבנן:	◊	פ.ה.
לא ישוחת אדם לא על ידי בנו ובתו הקטנים, ועל ידי עבדו ושפחו הגדלים, ועל ידי אשתו אלא מדעתן. אבל שוחת הוא על ידי בנו ובתו הגדלים, ועל ידי עבדו ושפחו הכנעניים, בין מדעתן ובין שלא מדעתן.	תניא אידך:	◊	פ.ה.
מאי שנאasha?		◊	פ.ה.
אשה וכל דדמי לה.	רבא:	◊	פ.ה.
הא גופא קשיא: אמרה: חוץ מן האשה שיכולה למחות.		◊	פ.ה.
טעמא - דמה, הא לא מהי - נפקא בשל בעליה.		◊	פ.ה.
והא קתני רישא: ולא על ידי אשתו אלא מדעתן		◊	פ.ה.
הא סתמא - לא נפקא		◊	פ.ה.
מאי אלא מדעתן לאו דאמרין, אלא בסתמא. לאפוקי היכא דאמור לא.		◊	פ.ה.
והא כלום שוחתו ושחט רבנן עליהן יוצאן בשל רבנן		◊	פ.ה.
דבסתמא		◊	פ.ה.
חוין מן האשה מפני שיכולה למחות	וكتני:	◊	פ.ה.
כיוון שוחתו - אין לך מיהוי גדול מזה.	רבא:	◊	פ.ה.
עבד של שני שותפין וכו'.		◀	פ.ה.
עבד של שני שותפין לא יאלל משל שניהם.	רמי ליה רב עניא סבא לרב נחמן, תנין:	◊	פ.ה.

Talmud Navigator

<p>key: ראייה-מקרה:</p>	<p>♦ חולקים-disputants ◦ נוקה מוכחות לסבירות וחורה-review</p>	<p>◊ נקודה מוכחות לסבירות וחורה-summary</p>	<p>▪ statement-מיטהר-challenge ? ▪ question-answer ! ▪ proof-ראייה</p>
	<p>central point for summary and review and חזרה-review</p>	<p>< מוגאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p>	<p>O מעשה-story</p>

פסחים-האשה		מן דאמר	ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מי מира				
	ריצה מזה אוכל ריצה מזה אוכל עהנא סבא ואמרי לה פתיא אוכמא מני ומינך תסתיים שמעתא מתניתין בדקפי אהדי ברייתא דלא קפדי ואהדי	והתניתיא: אל:[רב נחמן]	◊ ! ◊	פ.ח.
	מי שהציו עבד והציו בן חורין לא יאכל משל רבו וכו'.		◊	פ.ח.
	משל רבו הוא דלא יאכל, אבל משל עצמו - יאכל.		◊	פ.ח.
	לא יאכל לא משלו ולא משל רבו והא תניא:	◊ ? ◊	◊	פ.ח.
	לא קשיא: כאן - כמשנה ראשונה, כאן כמשנה אחרונה.		◊ !	פ.ח.
	מי שהציו עבד והציו בן חורין - עובד את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד, דברי בית הלל תקנתם את רבו, ואת עצמו לא תקנתם, לישא שפה אינו יכול, שכבר הציו בן חורין. לישא בת חורין - אינו יכול, שעשין ציו עבד. בטל - והוא לא נברא העולם אלא לפuria ורביה, שנאמר (ישעיהו מה) לא תהו בהרא (אללא) לשפת יצראה אלא: מפני תיקון העולם כופין את רבו ועשה אותו בן חורין, וכותב שטר על חיצ דמיון.	dotnen:[בית הלל] בית שמאי:	♦ ♦ ! ◊	פ.ח.
	וחזרו בית הלל להורות כבית שמאי.	[בית הלל]	◊ ! ◊	פ.ח.
	האומר לעבדיו: צא וחווט עלי את הפסה, שחט גדי יאכל, שחט טלה יאכל, שחט גדי וטלה יאכל מן הראשון.		◊	פ.ח.
	שכח מה לו רבו כי כיצד ישעה - ישחת טלה וגדי, ויאמר: אם גדי אמר לי רבבי - גדי שלו וטלה שלו, ואם טלה אמר לי רבבי - הטלה שלו וגדי שלו.		◊	פ.ח.
	שכח רבו מה אמר לו - שביהן יצאו לבית הרשיפה, ופטוריין מלעשות פסה שני.		◊	פ.ח.
	פשיטה שחט גדי יאכל - אף על גב דרגיל בטלה, שחט טלה יאכל - אף על גב דרגיל בגדי, אלא שחט גדי וטלה יאכל מן הרាសון	◊ ?	◊	פ.ח.
	אין נמנין על שני פסחים כאחד ומתניתין במלך ומלכה.	והא תניא: אין	◊ ◊	פ.ח.
	אין נמנין על שני פסחים כאחד, ומעשה במלך ומלכה שאמרו לעבדיהם: צאו ושהחו עליינו את הפסה, ויאצו ושחטו עליהם שני פסחים.	והתניתיא: אין	◊ ◊	פ.ח.
	באו ושאלו את המלך, אמר להם: לכו ושאלו את רבנן מליאל.		◊ ◊ !	פ.ח.
	באו ושאלו מן המלכה, אמרה להם: לכו ושאלו את רבנן מליאל.		◊ ◊ !	פ.ח.
	באו ושאלו את רבנן מליאל, אמר להם: מלכה ומלך דעתן קלה עליהם - יאכלו מן הרាសון, אין - לא נאכל לא מן הרាសון ולא מן המשני.	[רבנן מליאל]	◊ ◊ ◊ !	פ.ח.
	ושוב פעם אחת נמצאת הلتאה בבית המטבחים, ובקשו לטמא כל הסעודה כולה.		◊ ◊	פ.ח.
	באו ושאלו את המלך, אמר להם: לכו ושאלו את המלכה.		◊ ◊	פ.ח.
	באו ושאלו את המלכה, אמרה להם: לכו ושאלו את רבנן מליאל.		◊ ◊	פ.ח.
	באו ושאלו אותו, אמר להם: בית המטבחים רותח או צוקן?	[רבנן מליאל]	◊ ◊	פ.ח.
	אמר לו: רותח.		◊ ◊	פ.ח.
	אמר להם: לכו והטילו עליה כוס של צונן.	[רבנן מליאל]	◊ ◊	פ.ח.
	הלו וטילו עליה כוס של צונן, ורישייה, וטהר רבנן מליאל כל הסעודה כולה.	[רבנן מליאל]	◊ ◊	פ.ח.
	נמצא מלך תלוי במלכה, ונמצאת מלכה תלואה ברבן גמליאל, נמצאת כל הסעודה תלואה ברבן גמליאל.		◊ ◊	פ.ח.
	שכח מה שאמר לו רבו וכו'.		◊ !	פ.ח.

הוֹלֵקִים-disputants central point for summary and review - insertion of an earlier segment - O מעשה-story	mirimah-claim challenge-question שאלה-question answer-answer תירוץ-proof ראייה-prove
key-מקרה:	

פסחים-האהשה		מן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י נ
מיימרא	שלי? מה שקנה עבד קנה רבו		?
	הול אצל רועה והגיל רבו אצלו, דניא לה בתקנתה דבריה, ומKEN ליה חד מניינו על מנת שאין לרבו רשותה.	אביי:	!
	שכח רבו מה שאמר לו וכלו.		■ ◊
	לא שננו אלא שכח אחר זריקה, וביעדנא דאייריק דם הוּה חוי לאכילה, אבל שכח לפני זריקה, כי אייריק דם לא הוּה חוי לאכילה - חיבין לעשות פסה שני.	אביי:	■ ◊
	אייכא דמתני לה אברייתא:		■ ◊
	המשה שנתערכו עורות פסחין זה בוהו, ונמצאת בילת באחד מהן - כולן יצאנין לבית השרפפה, ופטורין למעשרות פסה שני.	[תניא]	■ ◊
	לא שננו אלא שנתערכו לאחר זריקה, וביעדנא דאייריק דם מיהא הוּה חוי לאכילה, אבל נתערכו לפני זריקה - חיבין לעשות פסה שני.	אביי:	■
	מן דמתני אמתניתן - כל שכן אברียתא.		■ ◊
	מן דמתני אברียתא - אבל אמתניתנן לא, כיון דכשירין נינחו, دائ' אידכר הוּה חוי לאכילה - קמי שםיא גלא.		■ ◊
	ופטורין מלעתות פסה שני.	אמר מר:	■ ◊
	והא אייכא חד דלא נפיק		?
	מושום דלא איפשר.		!
	הכי לעבד?		?
	לייתי כל חד וחוד פסה		!
	כא מיתוי חולין לעזרה, דארבעה מניינו עברדי להו.		!
	לייתי כלו הוי פסה		!
	ונמצא פסה נאכל שלא למנוו.		!
	האי מא? ניתוי כל חד מניינו פסהו, וניתני ונימא: אי דידי בעל מום - האי דאייתוי השטה נהוי פסה, ואי דידי תם - האי דאייתוי השטה נהוי שלמים.		?
	לא אפשר מושום דאייכא חוה ושוק, דכתובם הוא דאכלי ליה.		!
	וניתוי כל חד וחוד כהן בהדייה		!
	האי כהן הוי או דמי?	! ▲	!
	אי דעבד פסה	!	!
	דילמא האי פסה הוא, ונמצא פסה נאכל שלא למנוו.	!	!
	ואוי דלא עבד פסה	!	!
	דילמא שלמים הוא, ולא עבד פסה.	!	!
	וניתוי כל המשחה חד כהן דלא עבד פסה, ונימני עילוייה הבני חמישה פסחים, דמהה נפשך אייכא חד דלא עבד פסה, ורק אפרק בה.	?	!
	אלא: מושום דקא ממעיט באכילת שלמים, דאיילו פסה - ליום וללילה, ואילו שלמים - לשני ימים וללילה אחד.	!	!
	וניתוי מותר הפסה, ונימא: אי דידי בעל מום - האי דאייתוי השטה נהוי פסה, אי דידי תם הוא - נהוי האי דאייתוי השטה שלמים, דמותר הפסה נאכל ליום וללילה אחד.	?	!
	וכי מפרישין תחלה למורתו?	!	!

הוֹלְקִים-disputants central point for summary and review -לביבם וחורה- insertion of an earlier segment - O מעשה-story - <u>key-מקרה:</u>	מימרא-challenge שאלה-question ריווח-answer הוכחה-proof
---	---

פסחים-האשה		מן דامر	א ב ג ד ה ו ז ח ט י נ
	מימרא		
ונתרחו ונויות מותר הפסח		?	! ◊
אללא: משום סמיכה: דאילו פסח לא בעי סמיכה, ואילו מותר בעי סמיכה.		!	!
הא תינה - קרבן אנשיים, קרבן נשים מאין יכול לימייר?		?	!
אללא: משום מתנות: דאילו פסח מתנה אחת, ואילו שלמים שתים שהן ארבע.		!	!
מי נפקא מינה?		?	!
כל הגותינו על מזבח החיצון שננטן במתן אחת - כפר (והתנו):		■	!
אללא: משום דאילו פסח בשפיכה ואילו שלמים בוריקה.		!	!
מי נפקא מינה?		?	!
כל הגותינו בזרקה שננטן בשפיכה - יצא (והתנו):		■	!
אימר ודא אמרין זאי עבד, לכלחה נמי?		!	!
האומר לבויו: הרני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכל ראסון לירושלים. כיון שהכניס הראשון ראש ורובו - זכה בחלקון, ומזכה את אחיו עמו.		■	
שמע מינה: יש ברירה		?	◊
כדי לזרוץ במצב קאמרא.	רבי יוחנן:	!	◊
ומזכה אחיו עמו.	דיקא נמי, דקתו:	■ ■	◊
אי אמרת בשלמה אדמנינו מהעירא - ספר, אלא או אמרת שלא אאמיןו מעירא, לבלתי דשחית מי קא מתמן?		■	
גמני ומושכין ידיהן ממנה עד שייחט.	והתנו:	■ ■	
שמע מינה.		■	
מעשה וקדםו בנות לבנים, ונמצא בנות זריות ובנים שפלים.	תביא נמי הכא:	○ ■	
לעולם גמני עליו עד שהיה בו כוית לכל אחד ואחד.		■	
גמני ומושכין את ידיהן ממנה עד שייחט	[ח"ק]		♦ ■
עד שיירוק את הדם.	רבי שמעון:		♦ ■
מי קא משמע ?		?	
הא קא משמע לו: דאך על גב דיאמני עליו חברה זו - חורה, גמני עליו חברה אחרת.		!	◊
גמני ומושכין את ידיהן עד שייחט וכו'.		■	
מחלקת למשך	אבי:	■	◊
(שמות יב) מהוות משה - מהיותה דשה	דרבן סבר:	■	
מהוות דשה.	רבי שמעון סבר:	■	
אבל לימנות - דברי הכל עד שייחט, דאמר קרא (שמות יב) במכסת נשות והדר תכסו.	[דברי הכל]	■ ■	◊
גמני ומושכין את ידיהן ממנה עד שייחט	תביא נמי הכא:[ח"ק]	♦ ■	

<p>מגראָה:</p> <p>key:</p>	<p>◊ חולקִים-disputants</p> <p>◊ נקרה מוכזית לסייעם והזהר- challenge</p> <p>< מושבה של פיסקה קודמת- question</p> <p>O מעשה-story</p>	<p>♦ מימראָה statement</p> <p>ן קושיאָה question</p> <p>שאלַה answer</p> <p>▪ ראיַה proof</p>
-----------------------------------	---	---

Talmud Navigator

פסחים-הasha		Talmud Navigator	
א ב ג ד ה ז ח ט י כ	מן דאמר	מן דאמר	מן דאמר
פט:	מיימרא	רבי שמעון:	♦ ■ ♦ ■
פט:	נמנין עד שישחתו, ומושכין עד שיירוק הדם.		♦ ■ ♦ ■
פט:	הממנה עמו אחר בחולקו - רשאין בני חברה ליתין לו את שלו, והוא אוכל משלו והן אוכלין משלהן.		♦ ■ ♦ ■
פט:	בני חברה שהיו ידיו של אחד מהן יפות, מהו שייאמרו לו טול החלק וצאי? מי אמרין: מצי אמר לו הा קבילהthon. או דילמא: צבוי למימר להה כי קובלינך - לתיקוני וביהה, אדעתא דאלתא טפי מטען - לא קובלינן.	איבעיא להו:	▲ ♦ ■ ♦ ■
פט:	הממנה אחרים עמו על חולקו - רשайн בני חברה ליתין לו את שלו, והוא אוכל את שלו והן אוכלין את שלון.	טא שמע:	♦ ■ ♦ ■
פט:	מאי טעמא, לאו שום זהוי להה כדיין של אחד מהן יפות? ואי סלקא דעתך ידיו יפות מצי אמר לו הוה קבילהthon - נהיה האיך ברדיין פפת?		♦ ■ ♦ ■
פט:	לא, דעתות שניין, אי נמי תרייזה כחד מבני חברה הווא דאכלי - מצי אמר לו הוה: דלא ניהא אין אניש נוכרא גבן.	אמרין:	! ♦ ■ ♦ ■
פט:	המשש שאכל כוות בשבד החנור, אם היה פכח - מלא כריסו ממנו, אם רצז בני חברה לעשות טובה עמו - באין ווישבון בצדוו ואוכלן, דברי רבי יהודה.	טא שמע:	♦ ■ ♦ ■
פט:	רצז - אין, לא רצז - לא. ואמאי? נימא להו: הא קובלילthon		♦ ■ ♦ ■
פט:	שאני והثم, אמרין להו: כי קובלינך - אדעתא דנטרכח קמן, למטרוח לו לדידך - לא קובלינך.		! ♦ ■ ♦ ■
פט:	בני חברה שהיה ידיו של אחד מהן יפות, רשאין לומר: טול החלק וצאי. ולא עוד, אלא אפילו חמשה ועשוו סיבולת - ישאן לומר לו: טול החלק וצאי	טא שמע:	■ ! ♦ ■ ♦ ■
פט:	שמע מינה.		! ♦ ■ ♦ ■
פט:	מאי ולא עוד?		♦ ■ ♦ ■
פט:	לא מיבעיא קאמו: לא מיבעיא פסה דמציז אמר לו הוה: כי קובלינך - לתיקוני וביהה, אלא אפילו סיבותל נמי, דצווותא בעלמא הווא - רשאין לומר לו טול החלק וצאי.		! ♦ ■ ♦ ■
פט:	איכא אמרין: הא לא איבעיא לאן, אלא הכל הא בוני חברה רשאין לחלק או אין רשאין לחלק? דאיבעיא לאן:		▲ ♦ ■ ♦ ■
פט:	בני חברה שהיו ידיו של אחד מהן יפות, רשאין לומר לו: טול החלק וצאי.	טא שמע:	■ ! ♦ ■ ♦ ■
פט:	ידיין יפות - אין, אין ידיו יפות - לא.		! ♦ ■ ♦ ■
פט:	שמע מינה.		! ♦ ■ ♦ ■
פט:	רב פפא ורב הונא בריה [רב פפא ורב הונא בריה] רב יהושע [רב יהושע]	[רב הונא בריה דרב] [רב יהושע]	○ ♦ ■ ♦ ■
פט:	אלא כל רב הונא בריה דרב יהושע חדא, אכילה רב פפא ארבע.		○ ♦ ■ ♦ ■
פט:	אמר ליה: פלגי ל' [רב הונא בריה דרב] [רב יהושע]	[רב הונא בריה דרב] [רב יהושע]	○ ♦ ■ ♦ ■
פט:	אמר ליה: קובלילthon.	[רב פפא]	○ ♦ ■ ♦ ■
פט:	איתיביה כל הנני תיובתא, ושני כדשנין.		○ ♦ ■ ♦ ■
פט:	איתיביה בני חברה.	[רב הונא בריה דרב] [רב יהושע]	○ ♦ ■ ♦ ■
פט:	אמר ליה: התם - אמרין ליה: כי קובלינך - לתיקוני וביהה.	[רב פפא]	○ ♦ ■ ♦ ■
פט:	איתיביה סיבותל [רב הונא בריה דרב] [רב יהושע]	[רב הונא בריה דרב] [רב יהושע]	○ ♦ ■ ♦ ■
פט:	פלגי ל'.	[רב פפא]	○ ♦ ■ ♦ ■
פט:	אול עריב בהרי רבינא.	[רב הונא בריה דרב] [רב יהושע]	○ ♦ ■ ♦ ■
פט:	אלא כל רב הונא בריה דרב יהושע חדא - אכילה רבינא תמניא.		○ ♦ ■ ♦ ■

key-<u>מקרה</u>: מעשה-story - ראייה-proof	disputants ♦ central point for summary and review - insertion of an earlier segment - story - מעשה - ראייה - proof	mirim-a-challenge - question - answer - proof ! ראייה - proof
--	---	--

פסחים-האשה		מן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מיימרא		מן דאמר	פ:
אמר: מאה פפי ולא חדא רבינא	[רב הונא בריה דרב הירושע]	♦	פ:
הממנה אחרים עמו על פסחו ועל הגיגתו - מעות שבידו חולין.	תנו רבנן:	◊	פ:
והומוכר עולתו ושלמיו - לא עשה ולא כלום, מעות כל שהן יפלו לנדבה.		◊	פ:
וכי מאחר שלא עשה ולא כלום, מעות אמאי יפלו לנדבה?		◊	פ:
קנסא.	רבא:	!	פ:
ומאי כל שהן		◊	פ:
אף על גב דלא הו שוו אלא ארבעה, וויהו ליה חמשה. אפילו בההיא יתירא נמי קנסותו רבנן.		◊	פ:
אפשר דעתן הbrain בבלאי טעמא דהאי מלחת: זה הפרש טלה לפסחו וזה הפריש מעות לפסחו, האיך הקדש חל כל הקדש	ועלא, ואיתימא רבוי ארשעיא:	◊	פ:
מעות שבידו חולין?	דקתני:	◊	פ:
אי לא דאוקמיה רבוי אוושעיא לההיא במננה זונה על פסחן, ורבי היא, ההה מוקמיאנה לה לההיא בקדושים קלילם, ואלבא דרבוי יוסי הגלילי.	אבי:	◊	פ:
דאמר:[רבוי יוסי הגלילי]	קדשים קלים ממון בעלים הוא	◊	פ:
אבל בפסח לא משיר איןיש, במעות ז' ודאי משיר איןיש, דמעירא כי מפרש להו עדעתה דהכי מפרש לחו והא רב הייא, ומושם הכל מעות שבידו חולין, ובמעות ודאי משיר איןיש.		◊	פ:
וההיא דק מקוי לה רבוי אוושעיא כרבי - לא מעות ליה אנה כרבי, בפסח לא משיר איןיש.		◊	פ:
והא ליכא לאוקמי כרבי יוסי		◊	פ:
והומוכר עולתו ושלמיו - לא עשה ולא כלום.	דהה תנינ:	◊	פ:
והשתא דאוקמיה רבוי אוושעיא לההיא במננה זונה על פסחו ורבי היא, שמע מינה דסבירא ליה אפילו בפסחן משיר איןיש.		◊	פ:
מייא היא דרבי אוושעיא?		◊	פ:
נתן לה מוקדשין באנגנה - הרוי אלו מותרין, עופות דחולין - הרוי אלו אסורין.	דקתני:	◊	פ:
שהה בדין ומה אם מוקדשים שהמוס פולס בהן - אין אתנן ומחר חל עליהו, עופות שאין המום פולס בהן - איןנו דין שאיתנן ומחר חל עלייהו? תלמוד לומר: (דברים כג) לכל נדר - לרבות את העופות.		◊	פ:
קל וחותר למוקדשין מעתה: מה עופטה שאין המום פולס בהן - אתנן ומחר חל עליהו, מוקדשין שהמוס פולס בהן - איןנו דין שאיתנן ומחר חל עלייהו? תלמוד לומר: לכל נדר - פרט לנדר.		◊	פ:
אלא טעמא דכתוב רחמנא נדר, הא לאו בכיה הוה אמינא: מוקדשים חל איסור אתנן עליהו, והא אין אדם אוסר דבר שאיתנו שלן		◊	פ:
במננה זונה על פסחן, ורבי היא.	רבי אוושעיא:	◊	פ:
מייא רבוי	◊	◊	פ:
(שמות יב) אם ימעט הבית מהוות משה - ההיווה משה, מדוי אכילה, ולא מדוי מקה.	דקתני:[רבנן]	◊	פ:
אף מדוי מקה, שם אין לו - ממנה אחר עמו על פסחו ועל הגיגתו ומעות שבידו חולין, שעיל מנת כן הדרקשו ישראל את פסחיהם.	רבי:	◊	פ:
בעצם לצלילתו - יכול עלא פלייגי, דכיוון דתקנתא דפסח הוא - כנופה דפסח דמי, כי פלייגי - במצה ונמרר.	חו:[רבה/רבי זира]	◊	פ:
הא אכילה אחריתיה היא	רבנן סבר:	◊	פ:
כיוון דהכשרו דפסח הוא, כנופה דפסח דמי.	רבי סבר:	◊	פ:
במצה ומרור נמי, יכול עלא פלייגי, דכתיב (שמות יב) על מצות ומררים יאכלו, דכיוון דמכשרין דפסח נינחו - כפסח דמי, כי פלייגי - ליקח בו חולוק, ליקח בו טלית.	חו:[רבה/רבי זира]	◊	פ:

key-רִאיה:	story-O מונחה של פסקה קודמת-ה insertion of an earlier segment	challenge-Q נתקדה מוכנית לסייעות וחורה- central point for summary and review	question-A שאלת-ה answer-Z! תירוץ-ה proof-ה	statement-M מיאר-ה
-------------------	--	---	--	-------------------------------------

Talmud Navigator

פסחים-הasha		Talmud Navigator
מן דאמר	רבנן סברין	רבנן סברין
מהיות משה אמר רחמנא - החיהו לשה.	רבי סבר:	רבי סבר:
היה עצמן משה.	רבי סבר:	רבי סבר:
אי לא דוקמה רבוי אוישעא לההי באמנה זונה על פסחו ורבי היא, הי מוקמינו לה בקדשים קלים, ואלבא לרבי יוסף הגלילי דאמר קדושים קלים ממון בעלים הוא, אבל בפסח - לא משיר אני ש	ולאביי, דאמר:	ולאביי, דאמר:
ועל מנתן כן הקדשו ישראל את פסחין	הא כתני בהדייא:	הא כתני בהדייא:
אימא: ועל מנתן כן הקדשו ישראל מעות פסחין.	!	◊
וב שראה שני ראות - שוחטין עלייו בשביעי, ראה שלישי - שוחטין עליו בשミニני שלו.		■
שומרת יום נגדי יום - שוחטין עליה בשני שלה, ראתה שני ימים - שוחטין עליה בשלישי.		■
והזהבה שוחטין עליה בשミニני.		■
שוחטין וורקון על טבולי יום ומהוסר כפורים, אין שוחטין וורקון על טמא שרצ.	רב יהודה אמר רב:	♦ ■ ◊
אף שוחטין וורקון על טמא שרצ.	עללא:	♦ ■ ◊
לרבות, מאיר שנא טבול יום - דחווי לאורתא, טמא שרצ נמי חזוי לאורתא		◊
מחוסר טבילה.	!	◊
טבול יום נמי מחוסר הערב שימוש	◊	◊
שמשא מילא ערבה.	!	◊
מחוסר כפורים נמי, הא מחוסר כפרה	◊	◊
שקיינו בידו.	!	◊
טמא שרצ נמי, הררי מקוה לפניו	◊	◊
דילמא פשע.	!	◊
אי הци, מחוסר כפורים נמי - דילמא פשע	◊	◊
כנון דמסרינעה לבית דין, וכדרב שמעה.	!	◊
חזקקה, און בית דין של כהנים עומדין שם עד שייכלו מעות בשבושורתה.	דאמר:[רב שעמיה]	■ !
ולרב מדאוריתא מיהוא חזוי ורבנן הווא דגורו ביה	◊	◊
מטמאין אחד מון בשזרץ?	אלמה אמר רב:	◊
אללא: לרבות מדאוריתא נמי לא חזוי, כתיב (במדבר ט) איש כי היה טמא לנפש מי לא עסקינו שחל שביעי של להיות בערב הפסח, דהינו טומאת שרצ, ואמר רחמנא נדייה.		! ◊
וכי תימא: ממאי דהכى?	◊	◊
סביר לה רבבי יצחק	!	◊
טמא מז מצוה הי, של שביעי שלחן להיות בערב הפסח, שנאמר (במדבר ט) ולא יכול לעשת הפסח ביום ההוא, ביום ההוא הוא אכן יכולן לששות, אבל למחר - יכולן לעשות. ואמר רחמנא נדהו.	דאמר:[רבבי יצחק]	■ !
וב שראה שני ראות - שוחטין עליו בשביעי.	תנן:	◊
מאי לאו - דלא טבולי, ושמע מינה: שוחטין וורקון על טמא שרצ	◊	◊

♦ **חולקים-disputants**
 ◊ נקודת מרכזית לסיכום וחזרה-review central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קדמת-story-
 insertion of an earlier segment
 O מעשה ! proof ■ ראייה-key:

Talmud Navigator

פסחים-האשה		מן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
	מיימרא		! ◇
לא, דעתך.			?
אי טביל מאי קא משמען ?			!
הא קא משמען :ן: דרכ על גב דמחוסר הערב המשמש, קא משמען :ן: דשם שא מילא ערבה.			◊
הכי נמי מסתברדא		■	
ראה שלש ראות - שוחטין עליו בשמיינן.	מודתקני סיפא:	■ ■	◊
אי אמרת בא שלמא זב שראה שתרי ראות שוחטין עליו בשמיינן, דעתך - טביל - איצטראיך, סלקא דעתך אמרת: ראה שורי ראות - בשבייע השם הא דאל מומור עשה, אל ראה ששל' שמיינן דומזר מעשן, מומור כפה - לא, קא משמען :ן: דרכ על גב דמחוסר כפראותין וורקון עילואה. אלא אי אמרת ראה שתרי ראות בשבייע דלא טביל, ואה שלש בשמיינן למה ? - החטא יש לומר ראה שתרי ראות בשבייע דלא טביל, דטמא מליליא הוא - שחתינן וורקון עילואה? אלא שענין ראה שתרי ראות בשמיינן, דקלישא טומאה - לא כל שכוב דשחטין וורקון עילואה? אלא שענין ראה שתרי ראות בשמיינן, דשחטין עליוה - דעתך.		◊	
לא, לעולם אימא לך דלא טביל, ואיצטראיך סלקא דעתך אמרת: ראה שתרי ראות בשמיינן, אבל בשמיינן דאן ביזו להקריב קרבן - אימא פשי כי בה כהנים, קא משמען :ן: כדרש שמעיה.		?	◊
והובה שוחטין וכו'.		■	◀
תי תנא קמיה דרב אדא והובה שוחטין עלייה בשבייע שלה.	בר אהבה:	■ ◇	◊
זבה בשבייע שלה מי חזיא? אפילו למאן דאמר שוחטין וורקון על טמא שרצ' - הנוי מילוי טמא שרצ', זהוי לאוורתא, הא - עד למחר דמתיה כפרא לא חזיא.	אמר ליה:[דרב אדא בר אהבה]	?	◊
אימא: בשמיינן.		■ ◇	◊
פשיטתא		?	◊
מהו דתימא: כיון דמחסרא כפרא - לא, קא משמען :ן: כדרש שמעיה.		!	◊
נדה תנא קמיה, והובה שוחטין עלייה בשבייע.	רביננא:	■ ◇	◊
אמר ליה: נדה בשבייע מי חזיא? אפילו למאן דאמר שוחטין וורקון על טמא שרצ' - זהוי לאוורתא, נדה לאוורתא דשביעי הוא דטבילה, עד שמיינדי דבעבה הערב שמש' - לא חזיא.	אמר ליה:[דרב אדא בר אהבה]	?	◊
אלא אימא: בשמיינן.		■ ◇	◊
פשיטתה השטה, ומזה זבה דמחסרא כפרא שוחטין וורקון עלייה בשמיינן, נדה דלא מיחסרא כפרא - צריכה לימייד דשחטין וורקון עלה?		?	◊
נדה איצטראיכא להה, הא קא משמען :ן: בשמיינן - אין, בשבייע - לא.		!	◊
כל חייבי טבלות טבלון ביום, נדה ווילודת טבלון בלילה.	בדתנייא:	■ !	◊
יכול תהא סובכת מבועז יומ, חלמוד לו מר (יקרא טו) שבעת ימים תההנה - התהה בנודהה כל שבעה. ווילודת ארוקש לנודה.	דתנייא:	■	◊
האונן והמקפק את האגל, וכן מי שהבטיחו להוציאו מבית האסורים, וההולה והזקן יוכין לאכול כוית' - שוחטין עלייה.		■	◊
על כלום אין שוחטין עליון בפני עצמן, שמא יביאו את הפסח לידי פסל, לפיך אם אירע בהן פסל - טפוריון מלשעות פסה שני, חוץ מן המקף בכל שהוא טמא מתולתו.		■	◊
לא שננו אלא בית האסורים, אבל בית האסורים וטפוריון - שוחטין בפני עצמו, כיון דאבטחינהו - מפי לוי, דכתיב (צפניה ג) שארית ישראל לא יעשן עוליה ולא ידברו כוב.	רבה בר הונא אמר רב יוחנן:	■ ◇	◊
הא דאמורה בית האסורים דנכרים לא - לא אמרן אלא חוץ להונמת בית פאגי, אבל לפניהם מהוות בית פאגי - שוחטין עליו בפני עצמן, נאי טעמא - אפשר לאטנטו להה ואיביל לה.	רב הсадא:	■ ◇	◊
לפיקך אם אירע וכו'.		■	◀
רבה בר חנה אמר רב יוחנן:	רבה בר חנה אמר רב יוחנן:	■ ◇	◊
לא שננו אף על עגול, אבל אף רוך - פטור מלשעות פסה שני, אימא: טהור היה בשעת שחיטה.		■ ◇	◊
טפוריון נמי הכהן רבי שמעון בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:	תניא נמי הכהן רבי שמעון בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:		◊

key-רִאיה:	story-O מונחה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment	challenge-Q נתקודה מוכנית לסייעות וחוורה- central point for summary and review	disputants♦ מיאמר-Statement question-질שלה answer-답변 proof-증명
-------------------	---	---	---

Talmud Navigator

פסחים-הasha		בגדה וזהותם		Talmud Navigator	
מיורה	מן דامر	מן דامر	מן דامر	מן דامر	מן דامر
אין שוחטין את הפסח על היחיד דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]	♦	♦	♦	♦
ורבי יוסי מתיר, ואפילו היבורה של מאה שאינן יכולין לאכול כזית אין שוחטין עליהם.	[רבי יוסי]	♦	♦	♦	♦
ואין עושין חבורת נשים ועבדים וקטנים.		♦	♦	♦	♦
מגין שאין שוחטין את הפסח על היחיד - תלמוד לומר (דברים טז) לא תוכל לזבח את הפסח באחד, דברי רבי יהודה.	[תנו רבנן: רבי יהודה]	♦	♦	♦	♦
יחיד וככלול לאכלו - שוחטין עליו, עשרה ואין יכולין לאכלו - אין שוחטין עליהם.	[רבי יוסי]	♦	♦	♦	♦
ורבי יוסי, הא באחד מי עבד ליה?		♦	♦	♦	♦
מייבע לייה לכלדרבי שמעון.	[רבי יוסי]	!	◊		
מנין לזבח את הפסח בבמת יחיד, בשעת איסור הבמות, שהוא בלא תעשה - תלמוד לומר לא תוכל לזבח את הפסח באחד שערכן, כייל אף בשעת החיטר הבמות כן - תלמוד לומר באחריו שעריך, לא אמרו אלא בשעה שכל ישראל נכנס בשער אחד.	דתניה, רבי שמעון:	♦	!	◊	
ורבי יהודה, הא מנא ליה?		♦	♦		
תרתי שמעת מינה.	[רבי יהודה]	!	◊		
ולרבו יוסי, ממאי זלה כי דקאמר רבי שמעון, דילמא דדקאמר רבי יהודה הוא דעתך?		♦	♦		
לא סלקא דעתך, דהא כתיב (שמות יב) איש לפאי אכלו.	[אמיר לך; רבי יוסי]	!	◊		
מי אמר רבי יהודה אין שוחטין את הפסח על היחיד	רמי ליה רב עוקבא בר חיננה מרפרשננא לרבה:	♦	♦		
ашה בראשון - שוחטין עליה בפני עצמה, ובשני עושין אותה טפילה לאחרים, דברי רבי יהודה	[ורומינו: רבי יהודה]	♦	♦		
לא תימא בפני עצמה אלא אםיא בפני עצמן.	[אמיר ליה: רבא]	!	◊		
מי עבדין חבורה שכולה נשים?	אמיר ליה: [רב עוקבא בר חיננה מרפרשננא]	♦	♦		
אין עושין חבורת נשים ועבדים וקטנים.	והנתן:	♦	♦		
מאי לאו - נשים לחודיהו, ועבדים לחודיהו, וקטנים לחודיהו?		♦	♦		
לא, נשים ועבדים וקטנים. נשים ועבדים - משום תפולות, קטנים ועבדים - משום פריצותא.	[אמיר ליה: רבא]	!	◊		
ашה, בראשון - שוחטין עליה בפני עצמה, ובשני - עושין אותה טפילה לאחרים, דברי רבי יהודה.	[גופא: רבי יהודה]	♦	♦	◊	
ашה - בבשני שוחטין עליה בפני עצמה, ואין צריך לומר בראשון.	[רבי יוסי]	♦	♦	◊	
ашה, בראשון - עושין אותה טפילה לאחרים, בשני - אין שוחטין עליה כל עיקר.	[רבי שמעון]	♦	♦	◊	
במאי קמייפלגי?		♦	♦		
(שמות יב) במקצת נשטה - ואפילו נשים.	רבי יהודה סבר:	♦	!	◊	
וכי תימא אי הכל אפילו בבשני נמי		♦	♦		
כתיב (במדבר ט) חטא ישא האיש ההוא, איש - אין, אשה - לא.		♦	!	◊	
וכי תימא, אי הכל אפילו טפילה נמי בבשני לא		♦	♦		
אתני כלכך חתק הפסח לטפילה בעלה.		♦	!	◊	

<p>מגראָה:</p> <p>key:</p>	<p>◊ חולקִים-disputants</p> <p>◊ נקרה מוכזית לסייע וזרה- challenge</p> <p>< מושבה של פסקה קודמת- question</p> <p>O מעשה-story</p>	<p>♦ מימראָה statement</p> <p>ן קושיאָה question</p> <p>שאלָה answer</p> <p>▪ ראיָה proof</p>
-----------------------------------	--	---

Talmud Navigator

פסחים-האהה		מן דאמר	א ג ד ה ז ח ט י כ		
מיירא	רובי יוסי טעמא - כתיב בראשון במכסת נפש - אפילו אשה, כתיב בפסח שני (במדבר ט) ונכרתה הנפש ההיא מישראל, נפש - אפילו נשים.	[רבי יוסי]	■	◊	◊
ואלא חטאו ישא האיש ההוא למעוטי מי?			◊	◊	◊
למעוטי קטן מכרת.			!	◊	◊
כתוב בראשון איש - איש אין, אשה לא.	כתוב בראשון איש - איש אין, אשה לא.	ורבי שמעון:	■ !	◊	◊
וכי תימא, אי הци אפלו טפילה נמי לא			◊	◊	◊
אנני ליה במכסת נפש לתפילה.			!	◊	◊
וכי תימא: אפלו בשני נמי			◊	◊	◊
מייט רחמנא בשני, כתיב חפהו ישא האיש - איש - אין, אשה - לא.			!	◊	◊
ממאי קממעיט ליה?		▲ !			◊
אי מהווב		! !			◊
השתא בראשון לא, בשני מיביעיא.		◊ !			◊
אללא לאו - מטפילה.		!			◊
ומאי איש דקאמר רבי שמעון?			▲		◊
אי נמא (שותות יב) ויקחו להם איש שהלבית אבות וגו'			!		◊
ההוא מביע ליה לכלרבוי צחэк		◊			◊
איש זוכה, ואנן קטן זוכה.	דאמר:[רבי יצחק]	■			◊
ואלא (שותות יב) מאיש לפי אכלו		◊ !			◊
הא מדרבי יוסי סבר לה כרבוי שמעון, רב שמעון נמי סבר לה כרבוי יוסי, וההוא מביע ליה דשוחטן את הפסח על הויך		◊			◊
אם כן נכתוב רחמנא לפאי אכלו מאי איש - שמעת מינה - מרתת.	אמר לך:[רבי שמעון]	!			◊
כמאן אללא הא דאמר רבי אלעזר:			▲		◊
ашה בראשון חובה, ובשני רשות, ודוחה את השבת.	[רבי אלעזר]		■ ▲		◊
אי רשות, אמרاي דוחה את השבת?		◊			◊
אללא אמא: בשני רשות, ובראשון חובה, ודוחה את השבת	[רבי אלעזר]		■ ▲		◊
כמאן כרבוי יהודה.			!		◊
רבי יעקב אמר רבי יוחנן: אין עושין חבורה שכולה גרים, שמא ידקקו בו ויביאוهو לידי פסול.			■ ◊		◊
פסח ומזה ומררו - בראשון חובה, מכאן ואילך רשות.	תנו רבנן:[ת"ק]		♦ ■	◊	◊
באנשים חובה, ובנשים רשות.	רבי שמעון:		♦ ■	◊	◊
אהיה קא?			▲	◊	◊
אלילמא אפסח			!		◊

הוֹלְקִים-disputants ◊ נקודת מפגזות ללבום וחזרה-review central point for summary and review insertion of an earlier segment O מעשה-story <u>key:</u> מילוי=	מימרא-statement challenge? שאלה-question ^ answer! ריאץ-proof
--	---

Talmud Navigator

פסחים-האשה		מימרא	מן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ז	ח	ט	י	כ
	פסח כל שבעה מי איכא?								◊				
	ואלא מצה ומרור							!					
	באנשים חובה ובנשים רשות.	אימא סיפה, רבבי שמעון:				■							◊
	וכי לית ליה לרבי שמעון הא דאמר רב כי אלעוזר:					◊							
	נשים חייבות באכילה מצה דבר תורה, שנאמר (דברים טז) לא תאכל עליות חמץ שבעת ימים תאכל עליות מצות. כל שישנו בבל תאכל חמץ - שינו בקום אכול מצה, והני נשים, הויאל ויישן בבל תאכל חמץ - ישן בקום אכול מצה	[רב כי אלעוזר]			■	◊							◊
	אללא אימא: פסח מצה ומרור - בראשון חובה, מכאן ואילך רשות.	[ת"ק]						♦	■	◊			
	פסח באנשים חובה, בנשים רשות.	רבבי שמעון:						♦	■	◊			